

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Cob/128/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1217209954
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Štefan Zelenák
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1217209954.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Štefana Zelenáka a členiek senátu JUDr. Marty Šašinkovej a JUDr. Ley Gubovej, v právnej veci žalobcu V. I. I. - I., Ž. X, C. XXX XX, V.: XX XXX XXX, práv. zast. RIEDL advokátska kancelária s.r.o., Slovenská 46, Prešov 080 01, IČO: 54 359 490, proti žalovanému EUBIRAC a.s., Podunajská 23, Bratislava 821 06, IČO: 35 683 066, práv. zast. Advokátska kancelária CIMRÁK s.r.o., Štefánikova 7, Nitra 949 01, IČO: 36 868 876, o zaplatenie 12.276,67 EUR s príslušenstvom a o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II č.k. 25Cb/118/2017-245 zo dňa 22.3.2022 jednohlasne, takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava II č.k. 25Cb/118/2017-245 zo dňa 22.3.2022 v napadnutom výroku I. a III. p o t v r d z u j e.

II. Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie prvým výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 12.276,67 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 437,76 EUR od 1.10.2013 do zaplatenia, zo sumy 73,22 EUR od 1.10.2013 do zaplatenia, vo výške 8 % ročne zo sumy 11.765,69 EUR od 19.2.2017 do zaplatenia, paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- EUR, druhým výrokom žalobu vo zvyšku zamietol, tretím výrokom žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu a štvrtým výrokom súd žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania za úkon účasti na pojednávaní konanom dňa 19.5.2019.

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol najmä nasledovné: Žalobca sa žalobou doručenou súdu 22.5.2017 domáhal zaplatenia žalovanej istiny titulom neuhradenia zostávajúcej časti ceny diela. Vo veci už bolo rozhodnuté rozsudkom č. k. 25Cb/118/2017-163 zo dňa 26.9.2019 tak, že súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu. Po podaní odvolania zo strany žalobcu, bol uznesením Krajského súdu v Bratislave rozsudok č. k. 3Cob/43/2020-213 zo dňa 17.3.2021 zrušený a vec bola vrátená súdu na ďalšie konanie. Súd prvej inštancie opätovne vyhodnotil žalobou uplatnený nárok a dospel k záveru, že tento je skutkovo a právne opodstatnený. Predmetom konania je nárok žalobcu na zaplatenie zostávajúcej časti ceny diela v sume 437,76 EUR (nedoplatok faktúry č. 2012/4/046/1), v sume 11.765,69 EUR (neuhradená faktúra č. 2013/4/032) a v sume 73,22 EUR (nedoplatok faktúry č. 2013/4/031), úrok z omeškania z fakturovaných súm a paušálna náhrada nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- EUR. Zo zmluvy o dielo (písomne vyhotovená objednávka podpísaná obomi zmluvnými stranami) je zřejmé, že účastníci záväzkového vzťahu si v nej dohodli aj čas a spôsob zaplatenia ceny diela. Jej zaplatenie podmienili odkladacou podmienkou spočívajúcou v tom, že podmienkou riadneho plnenia v predmete plnenia

uvedenej časti diela zo strany žalovaného je riadna úhrada faktúr žalovanému zo strany investora diela (čl. 3. Objednávky) a v prípade časti ceny predstavujúcej zádržné, toto uhradí žalovaný žalobcovi najneskôr do 15 dní po uplynutí 6 mesiacov odo odovzdania a prevzatia stavby investorom žalovaného, a to za podmienky odstránenia všetkých väd a nedorobkov zo strany žalobcu (čl. 5. Objednávky). Dojednanie takejto podmienky umožňuje ustanovenie § 36 ods. 1 OZ. V prejednávanej veci bolo preukázané, že za deň odovzdania stavby je potrebné považovať deň 15.3.2013 (deň odovzdania diela investorovi, na ktorý sa žalovaný nedostavil), v dôsledku čoho začala nasledujúcim dňom plynúť lehota splatnosti zádržného, t.j. do 15 dní po uplynutí šesť mesiacov. Dňom 30.9.2013 sa zádržné v sume 437,76 EUR (faktúra č. 2012/04/046/1) a v sume 73,22 EUR (faktúra č. 2013/4/031) stalo splatné a dňom nasledujúcim je žalovaný s úhradou uvedených súm v omeškani. S prihladením na takto určenú dobu omeškania súd žalovaného zaviazal na zaplatenie sumy 437,76 EUR a 73,22 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne od 1.10.2013 do zaplatenia. V prevyšujúcej časti uplatňovaného príslušenstva (0,25 % a obdobie od 17.10.2012 do 30.9.2013) súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na cenu diela v sume 11.765,69 EUR (faktúra č. 2013/4/032), aplikujúc článok 3. zmluvy, ktorej splatnosť nastala dňa 18.2.2017 (v zmysle záverov odvolacieho súdu), t. j. nasledujúci deň potom, ako došlo dňa 17.2.2017 medzi investorom a žalovaným k uzavretiu Dohody o mimosúdnom vyrovnaní a tým aj k splneniu povinnosti voči žalovanému. S prihladením na takto určený okamih splatnosti súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 11.765,69 EUR spolu s 8 % ročným úrokom z omeškania od 19.2.2017 do zaplatenia. V prevyšujúcej časti uplatňovaného príslušenstva (1,50 % a obdobie od 4.9.201 do 18.2.2017) súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. Okrem toho v prípade žalovanej sumy 437,76 EUR žalovaný vzniesol námietku premlčania. Splatnosť pohľadávky z faktúry č. 2012/4/046/1 v zostatkovej sume 437,76 EUR nastala dňa 30.9.2013. Nasledujúcim dňom začala plynúť premlčacia lehota, ktorá by uplynula dňa 1.10.2017, pričom žaloba bola na súd podaná dňa 22.5.2017. Keďže pohľadávka bola žalobcom uplatnená pred uplynutím premlčacej lehoty, súd na vznesenú námietku premlčania neprihliadal, nakoľko nie je dôvodná. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. a v prípade trov konania vzniknutých v súvislosti s konaním pojednávania dňa 14.5.2019, na ktorom súd poskytol žalobcovi lehotu na predloženie dôkazu, ktorý už mal byť prílohou jeho vyjadrenia zo dňa 18.3.2019, súd žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v zmysle § 181 ods. 5 C.s.p.

3. Proti výroku I. a III. rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) a f) C.s.p. V odvolaní uviedol, že právny názor odvolacieho súdu vo vzťahu k vykonaniu dôkazu listu Ministerstva vnútra SR zo dňa 14.3.2019 je v rozpore so zásadou koncentrácie konania, je nesprávny a nespravodlivý. Je síce pravdou, že súd žalobcovi uložil na pojednávaní dňa 19.2.2019 povinnosť v lehote 30 dní označiť a predložiť dôkazy, ktoré žiada vykonať, avšak žalobca k svojmu vyjadreniu zo dňa 18.3.2019 žiadne dôkazy nepredložil. K predloženiu predmetného listu MV SR nedošlo ani na pojednávaní dňa 14.5.2019, a to napriek skutočnosti, že žalovaný absenciu tohto dôkazu na uvedenom pojednávaní namietal. K predloženiu sporného dôkazu zo strany žalobcu došlo až po pojednávaní. Žalovaný má za to, že ak súd prvej inštancie prihliadal (zjavne vplyvom skutkového, nie právneho názoru odvolacieho súdu) na tento dôkaz, porušil tým princíp právnej istoty a rovnosti strán konania pred súdom, kedy neprimerane zvýhodnil stranu žalobcu tým, že prihliadol na dôkaz, ktorý žalobca predložil po uplynutí súdom určenej lehoty na predloženie dôkazov s časovým odstupom takmer tri mesiace. Je pritom úplne irelevantné, že obsah tohto listu bol obsahom vyjadrenia žalobcu zo dňa 18.3.2019. Žalobca síce predmetnú lehotu dodržal, nakoľko zaslal súdu v posledný deň lehoty svoje vyjadrenie s odvolaním sa na tam uvedené dôkazy, avšak samotné dôkazy v tejto lehote nepredložil. V odvolaní žalovaný poukázal na to, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobca neunesol dôkazné bremeno smerujúce k preukázaniu, či investor zaplatil žalovanému nároky, ktoré si žalobca uplatnil faktúrou 2013/4/032. Túto skutočnosť, že k zaplateniu zo strany investora nedošlo, podporuje aj samotný žalobca vo svojom vyjadrení zo dňa 18.3.2019, kde v bode 3. poukazuje na list MV SR zo dňa 14.3.2019 uvádza: „Práce podľa fa 2013/4/032 žalovaný investorovi vyfakturoval nesprávne, pričom túto faktúru neupravil podľa pripomienok vznesených investorom.“ Inými slovami povedané, predmetné práce boli nesprávne fakturované, avšak zo strany investora nedošlo k potvrdeniu, že boli z jeho strany žalovanému aj uhradené. Nakoľko neboli zo strany investora tieto práce uhradené, doposiaľ nedošlo k naplneniu predmetnej odkladacej podmienky podľa čl. 3. Objednávky. Zároveň je potrebné poukázať na skutočnosť, že z vykonaného dokazovania nevyplýva, že by práce „podľa fa 2013/4/032“ vykonal žalobca. Žalobca v tomto smere neunesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia, t.j. nepreukázal, že tieto práce, ktorých sa faktúra 2013/4/032 týka, reálne vykonal sám. Súd sa zároveň v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nevysporiadal so zásadnou argumentáciou žalovaného vo

vzťahu k preukázaniu samotných prác žalobcu, z ktorých si odvodzuje žalobca svoje nároky. Taktiež v konaní žalobca nepreukázal, že by sa akokoľvek snažil žalovanému doručiť predmetné súpisy prác na schválenie. Bez ďalšieho možno konštatovať, že neboli splnené zmluvne dojednané podmienky na uznanie súpisov vykonaných prác zo strany žalobcu, ktorý v konaní nepreukázal opak. K námietke premlčania žalovaný uviedol, že tá sa počíta od momentu, kedy sa mohlo právo vykonať, nie kedy ho dotknutá osoba aj vykonala. S ohľadom na to, že žalobca mohol prvýkrát fakturovať podľa objednávky už vo februári 2013, premlčacia doba na úhradu záväzku uplynula najneskôr 15.2.2017. Žaloba bola súdu doručená dňa 22.5.2017 (podaná poštou dňa 18.5.2017). Vzhľadom na uvedené žalobca týmto vznáša námietku premlčania vo vzťahu k prácam podľa faktúry 2013/4/032, ak ich súd bude mať za preukázateľne vykonané. V zmysle uvedeného navrhol napadnutý rozsudok zmeniť tak, že súd rozsudok zmení a žalobu zamietne.

4. K odvolaniu žalovaného sa žalobca nevyjadril.

5. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací podľa § 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len C.s.p.) prejednal vec podľa § 380 ods. 1, bez nariadenia pojednávania v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania, pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol v súlade s ust. § 219 ods. 1, 3 a § 378 ods. 1 C.s.p. oznámený na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Bratislave dňa 10.1.2024. Po oboznámení sa s obsahom spisu súdu prvej inštancie a s dôvodmi odvolania žalovaného, dospel súd k záveru, že odvolaniu proti rozsudku v napadnutej časti nie je možné vyhovieť, nakoľko neboli naplnené odvolacie dôvody uvádzané odvolateľom.

6. Podľa § 387 ods. 1, C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

7. Podľa § 387 ods. 2, C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého výroku I. a III. rozsudku ako aj celého obsahu spisového materiálu a odvolania žalovaného dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil v potrebnom rozsahu skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, a vec i správne právne posúdil, svoje rozhodnutie náležite, podrobne, logicky odôvodnil. Odvolací súd preto konštatuje vecnú správnosť napadnutých výrokov rozsudku a stotožňuje sa s dôvodmi v ňom uvedenými a v celom rozsahu na ne odkazuje. Na zdôraznenie správnosti odvolaním napadnutých výrokov odvolací súd dopĺňa:

9. Súd prvej inštancie spor opätovne prejednal a vychádzal z právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v skoršom rozhodnutí, t. j. vychádzal zo záverov odvolacieho súdu uvedeného v Uznesení č. k. 3Cob/43/2020-213 zo dňa 17.3.2021, na znenie ktorého odvolací súd odkazuje.

10. Odvolací súd v odôvodnení predmetného zrušujúceho uznesenia zo dňa 17.3.2021 na podklade odvolania žalobcu (žaloba bola súdom prvej inštancie zamietnutá rozsudkom zo dňa 26.9.2019) konštatoval, že je nesporné, že dielo bolo žalobcom vykonané bez väd, poukázal na potrebu vykonať dokazovanie listom MV SR zo dňa 14.3.2019 a na skutočnosť, že dielo žalobca realizoval v súlade s objednávkou, avšak neboli uhradené faktúry 2012/4/046/1 v zostatku 437,76 EUR, fa č. 2013/4/032 v sume 11.765,69 EUR, fa č. 2013/4/031 v sume zostatku 73,22 EUR. Odvolací súd označil deň 15.3.2013 ako deň odovzdania diela investorovi, ktorý je rozhodujúci pre posúdenie splatnosti zádržného (437,76 EUR + 73,22 EUR). Odvolací súd vychádzal z čl. 5 objednávky. Čo sa týka ceny diela 11.765,69 EUR odvolací súd pre posúdenie splatnosti poukázal na čl. 3 objednávky a teda cena diela je splatná 18.2.2017, t. j. nasledujúci deň po uzatvorení Dohody o mimosúdnom vyrovnaní zo dňa 17.2.2017, nakoľko nárok medzi investorom a žalovaným bol vysporiadaný touto dohodou.

11. Súd prvej inštancie správne po zrušení veci a vrátení súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie dospel k záveru, že dňa 30.9.2013 sa stalo splatným zádržné vo výške zostatku 437,76 EUR a 73,22 EUR a dňom nasledujúcim sa žalovaný dostal do omeškania. Súd preto dôvodne žalovaného zaviazal na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 8,5% ročne od 1.10.2013 do zaplatenia. Súd prvej

inštancie správne počítal splatnosť zádržného vychádzajúc z odovzdania stavby dňa 15.3.2013 s tým, že nasledujúci deň začala plynúť lehota splatnosti zádržného 15 dní po uplynutí 6 mesiacov v zmysle čl. 5 objednávky. Súd prvej inštancie teda správne zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi zádržné v sume 437,76 EUR a 73,22 EUR s úrokmi z omeškania.

12. V prípade ceny diela 11.765,69 EUR nastala splatnosť ceny diela v súlade s čl. 3 objednávky v spojení s Dohodou o mimosúdnom vyrovnaní zo dňa 17.2.2017 nasledujúci deň po uzatvorení dohody o mimosúdnom urovnaní, t. j. 18.2.2017. Keďže došlo k vysporiadaniu nárokov s investorom, žalobca bol úspešný aj pokiaľ ide o cenu diela a súd prvej inštancie správne zaviazal žalovaného na zaplataenie sumy 11.765,69 EUR so zákonným úrokom z omeškania 8,5% ročne od 19.2.2017 do zaplataenia, nakoľko sa dostal do omeškania odo dňa 19.2.2017 do zaplataenia (po uzatvorení dohody o mimosúdnom vyrovnaní). Vysporiadanie nárokov dohodou o vyrovnaní je podľa názoru odvolacieho súdu možné v spojení s čl. 3 objednávky považovať za splnenie dojednanej podmienky pre splatnosť nároku na cenu diela, t. j. dohodu o mimosúdnom urovnaní je možné považovať za dojednanie zodpovedajúce úhrade faktúr investorom v zmysle čl. 3 objednávky, nakoľko dohodou o mimosúdnom vyrovnaní došlo k vysporiadaniu sporných nárokov.

13. Podľa § 391 Obchodného zákonníka: (1)Pri právach vymáhateľných na súde začína plynúť premlčacia doba odo dňa, keď sa právo mohlo uplatniť na súde, ak tento zákon neustanovuje niečo iné.(2)Pri právach uskutočniť právny úkon plynie premlčacia doba odo dňa, keď sa právny úkon mohol urobiť, ak tento zákon neustanovuje niečo iné.

14. Podľa § 392 Obchodného zákonníka: (1)Pri práve na plnenie záväzku plynie premlčacia doba odo dňa, keď sa mal záväzok splniť alebo sa malo začať s jeho plnením (doba splatnosti). Ak obsah záväzku spočíva v povinnosti nepretržite vykonávať určitú činnosť, zdržať sa určitej činnosti alebo niečo strpieť, začína premlčacia doba plynúť od porušenia tejto povinnosti.(2)Pri práve na čiastkové plnenie plynie premlčacia doba pre každé čiastkové plnenie samostatne. Ak sa pre nesplnenie niektorého čiastkového záväzku stane splatný celý záväzok, plynie premlčacia doba od doby splatnosti nesplneného záväzku.

15. Podľa § 397 Obchodného zákonníka: Ak zákon neustanovuje pre jednotlivé práva inak, je premlčacia doba štyri roky.

16. Súd prvej inštancie správne právne posúdil plynutie premlčacej doby na zaplataenie zádržného vo výške 437,76 EUR vychádzajúc zo dňa splatnosti 30.9.2013, a teda pri 4-ročnej premlčacej dobe podľa § 397 Obchodného zákonníka, táto uplynula dňa 1.10.2017, pričom žaloba bola podaná 22.5.2017, t. j. včas.

17. Žalovaný v odvolacom konaní vzniesol námietku premlčania vo vzťahu k prácam podľa faktúry č. 2013/4/032, t. j. cene diela 11.765,69 EUR. Nárok na cenu diela sa stal splatným dňa 18.2.2017 a žaloba bola podaná dňa 22.5.2017, t. j. nedošlo k uplynutiu 4 - ročnej premlčacej doby podľa § 397 Obchodného zákonníka, keďže žaloba bola podaná včas. Pre stanovenie plynutia premlčacej doby je potrebné vychádzať zo splatnosti pohľadávky, nie dojednanej fakturácie, dokonca pred vznikom nároku na zaplataenie, t.j. pred splnením podmienky podľa čl. 3 objednávky. Nárok preto nie je premlčaný. Nie je rozhodujúce za aké obdobie mali byť práce vykonané, ale kedy bolo možné právo vymáhať na súde, t. j. po vzniku nároku a jeho splatnosti (18.2.2017).

18. Pokiaľ ide o unesenie dôkazného bremena žalobcu v súvislosti s vykonaním prác žalobcom, dielo bolo odovzdané investorovi a teda dokončené. Zo strany žalovaného nebolo účinné popreté vykonanie konkrétnych prác, resp. dodávok. Odvolací súd v zrušujúcom uznesení č. k. 3Cob/43/2020-213 zo dňa 17.3.2021 konštatoval, že bolo nesporné vykonanie diela bez vád a realizovanie diela v súlade s objednávkou, ako aj konštatované, že žalovaným neboli rozporované vystavené faktúry a že žalovaný nevzniesol námietky proti vykonaným prácam. Dodatočné sporenie vykonania diela bez riadnej bližšej špecifikácie teda nie je spôsobilé riadne spochybniť nárok uplatnený žalobou. Zároveň je potrebné poukázať na skutočnosť, že dohodou o mimosúdnom vyrovnaní zmluvné strany medzi sebou úplne a konečne vysporiadali všetky nároky vyplývajúce zo zmluvy o dielo, z čoho vyplýva, že došlo aj k splneniu povinnosti voči žalovanému. Tento nárok bol teda vysporiadaný medzi investorom a žalovaným dňa 17.2.2017 a tento deň je potrebné vo vzťahu k žalobcovi považovať za deň splnenia povinnosti voči

žalovanému. Nie je preto dôvodná odvolacia námietka žalovaného o neunesení dôkazného bremena žalobcu vo vzťahu k splneniu si zmluvných povinností a dodatočné sporenie riadneho vykonania diela sa javí ako účelové.

19. Čo sa týka žalovaným namietaného porušenia zásady koncentrácie konania pri predložení Listu Ministerstva vnútra SR zo dňa 14.3.2019, odvolací súd uvádza, že na pojednávaní dňa 19.2.2019 súd uložil stranám sporu v lehote 30 dní predložiť, označiť dôkazy, ktoré žiadajú vykonať. Žalobca podaním zo dňa 18.3.2019 (v lehote) označil List MV SR zo dňa 14.3.2019 a podstatné znenie listu, pričom uviedol, že tento predkladá v prílohe, t. j. označil z pohľadu času vzniku nový dôkaz v súlade s čl. 8 CSP. Nepriloženie dôkazu v prílohe podania nie je dôvodom na nevykonanie dôkazu. Dňa 14.5.2019 súd prvej inštancie rozhodol o odročení pojednávania s tým, že žalobca súdu v lehote 10 dní predloží odpoveď Ministerstva vnútra SR (čiže skôr označený, už navrhnutý dôkaz). Žalobca tento list v elektronickej podobe (email) zaslal súdu aj žalovanému priamo počas pojednávania dňa 14.5.2019. V danom prípade neobstojí tvrdenie žalovaného uvádzané v odvolaní, v zmysle ktorého umožnením predloženia tohto dôkazného prostriedku žalobcom, predstavuje porušenie princípu právnej istoty a rovnosti strán konania pred súdom, kedy neprímerane zvýhodnil stranu žalobcu, nakoľko - ako vyplýva aj z ustálenej rozhodovacej praxe Ústavného súdu SR, sudcovskú koncentráciu konania uplatňuje príslušný sudca podľa vlastnej úvahy a spadá len do jeho kompetencie, či na prostriedok procesného útoku alebo procesnej obrany, ktorý strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania, bude prihliadať (bližšie viď napr. uznesenie ÚS SR sp. zn. II ÚS 530/2018 zo dňa 15.11.2018). V danom prípade je potrebné zdôrazniť, že žalobca včas označil dôkaz a tento následne súdu aj predložil a preto bolo dôvodné a správne vykonanie dokazovania označeným listinným dôkazom, pričom nedošlo k porušeniu zásady koncentrácie, ani právnej istoty príp. k znevýhodneniu niektorej zo strán sporu. Naopak nevykonanie dôkazu by bolo v rozpore so zásadou koncentrácie, spravodlivosti a rovnosti strán.

20. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne posúdil nárok žalobcu na zaplatenie žalovanej istiny s príslušenstvom tak, ako je uvedené vo výroku I. rozsudku spolu s paušálnou náhradou nákladov spojených s uplatnením pohľadávky ako dôvodný, pričom v konaní neboli žalovaným efektívne popreté skutkové tvrdenia žalobcu. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný v podanom odvolaní relevantným spôsobom nespochybnil ani nevyvrátil závery súdu prvej inštancie, odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. a III. rozsudku je vecne správne a z toho dôvodu odvolací súd viazaný odvolacími dôvodmi v zmysle § 380 C.s.p. napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1, ods. 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil, nakoľko súd prvej inštancie správne rozhodol aj vo výroku III., keď priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu v zmysle §255 ods. 1 CSP, keďže bol v konaní pred súdom prvej inštancie v plnom rozsahu úspešný.

21. Odvolací súd zvyrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (pozri napr. III. ÚS 209/04). Aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 Dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 Dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higinis c. Francúzsko z 19. februára 1998). Uvedené kritéria pre dostatočné odôvodnenie napadnutý rozsudok splnil.

22. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že úspešnému žalobcovi odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu, keďže bol v plnom rozsahu úspešný tak v konaní sp. zn.

3Cob/43/2020 ako aj 3Cob/128/2022. O výške trov odvolacieho konania rozhodne súd samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 CSP.

23. Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3: 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).